

YORICK GOLDEWIJK

FILMS
DIE NERGENS
DRAAIJEN

met illustraties van Yvonne Lacet

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Cato

Cato was twaalf toen haar vader zei dat ze maar eens volwassen moest worden. Hij zei niet vaak iets tegen haar, dus op zich vond ze dit al heel bijzonder. Maar het was natuurlijk wel jammer dat hij dan zoiets onzinnigs uitkoos om te zeggen. Cato was nog een kind en ze hoefde nog lang niet volwassen te worden. En ze zou in ieder geval nooit volwassen willen worden zoals hij dat was.

Haar vader deed eigenlijk niet veel meer dan afwezig zijn. Afwezig staren naar de tv, naar de muur, naar het raam. Hij stapte 's ochtends vroeg al afwezig uit zijn bed, pakte afwezig koffie en staarde zo een half uur afwezig naar buiten. Cato was ervan overtuigd dat hij niets zag van het uitzicht. Niets van de vliegtuigstrepen die langzaam uitwaaierden in het blauw, niets van de vrouw

die als een ballerina achter haar honden door de straat zwierde. Zijn blik was leeg en als zijn koffiemok ook leeg was, liep hij vaak zonder iets te zeggen de deur uit om naar zijn werk te gaan. Als dat was wat het betekende om volwassen te zijn, had Cato besloten, dan zou zij het nóóit worden. Ook niet als ze volwassen was.

Ze stond nu zelf uit het raam te staren. Niet afwezig, wel met koffie, haar hoofd vol gedachten.

Op het tuinpad zag ze Cornelia verschijnen. Met een emmer vol schoonmaakmiddeltjes in de ene hand, dweil en spuitbus in de andere, en een zuur gezicht, alsof ze de viezigheid in huis al van buiten kon ruiken. Cornelia was de buurvrouw, maar ze gedroeg zich soms alsof ze Cato's moeder was.

Terwijl niemand Cato's moeder was. Niemand die leefde, tenminste.

Zwierige rode zomerjurk

Toen Cato op de wereld was gekomen, had haar moeder hem verlaten. Ze was bijna op de minuut nauwkeurig even lang dood als Cato oud was. Het enige wat Cato over haar wist, waren de paar dingen die haar vader had verteld. Ze had maar één foto van haar. En een jurk.

Op de foto stonden Cato en haar moeder samen afgebeeld. Haar moeder op een bankje in het gras in de zon. In een zwierige rode zomerjurk, met een stralende glimlach op haar gezicht. Cato in haar moeders buik, waarschijnlijk zonder glimlach, want daar was ze natuurlijk nog veel te onnozel voor. De foto was van een paar weken voor haar geboorte, een paar weken voor haar moeders dood.

En de jurk was de jurk die haar moeder op de foto

droeg. Hij hing in een apart hoekje van Cato's kledingkast en iedere ochtend als ze de kastdeur opende, keek ze er even naar. Afgezien van Cato zelf waren die twee dingen het enige bewijs in het hele huis dat haar moeder echt had bestaan.

Cato was nog lang niet volwassen, maar ze was oud genoeg om eelt op haar hart te hebben. In de eerste plaats vanwege schuldgevoel. Natuurlijk had ze het niet expres gedaan, maar de feiten waren simpel: als Cato niet was geboren, zou haar moeder nog leven. Cato keek soms wel een uur lang in de spiegel en dan wist ze niet wat ze moest vinden van het meisje dat erin weerkaatste. Soms voelde ze weerzin en boosheid naar zichzelf. Soms voelde ze boosheid naar alles en iedereen, naar de hele wereld. Omdat het een wereld was waarin Cato en haar moeder niet allebei konden bestaan. Cato geloofde niet dat er achter de schermen ergens in de hemel iemand vals zou zitten lachen, maar toch voelde het gemeen van de wereld. Alsof de werkelijkheid al vanaf het moment dat ze werd geboren, had besloten haar vijand te zijn.

En soms – en dat had ze de laatste jaren steeds meer – voelde ze niets. Alsof haar moeder steeds verder verwaagde naarmate de tijd verstreek en zijzelf steeds onverschilliger werd. En dat voelde eigenlijk het naarst.

De voordeur ging open en Cato rilde even. Een beetje van de koffie, een beetje van Cornelia's mierzoete parfum dat de keuken binnensijpelde. En misschien een heel klein beetje om haar moeder.

